

Peter Pan

CASA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după romanul
lui J.M. Barrie

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Faimoasele ultime cuvinte 9

CAPITOLUL 2

Acum, Peter! Acum! 17

CAPITOLUL 3

Sărutări de ghindă și zâne geloase 25

CAPITOLUL 4

Păsările părăsesc cuibul 35

CAPITOLUL 5

Zborul cel lung 42

CAPITOLUL 6

Insula devine realitate 50

CAPITOLUL 7

Pasărea Wendy 59

CAPITOLUL 8	
Ceva mai rău decât noaptea	70
CAPITOLUL 9	
Laguna sirenelor	78
CAPITOLUL 10	
Pasărea Never	88
CAPITOLUL 11	
Familia fericită	95
CAPITOLUL 12	
Hook e în culmea fericirii	105
CAPITOLUL 13	
Prinși	111
CAPITOLUL 14	
Corabia piraților	117
CAPITOLUL 15	
Ori Hook, ori eu!	123
CAPITOLUL 16	
Întoarcerea acasă	134

CAPITOLUL 17

Despre creștere și despărțiri 141

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 150

Notă către părinți și educatori

de Arthur Pober, doctor în educație 153

CAPITOLUL 1

Faimoasele ultime cuvinte

Toți copiii cresc mari. Toți, în afară de unul.

Wendy află asta pe la doi ani, într-o zi, când se juca în grădină. Îi adusese mamei ei o floare, iar doamna Darling o îmbrățișă și îi spuse:

– Of, de ce nu se poate să rămâi mereu așa?

Până atunci, Wendy nu-și dăduse seama că ea nu rămânea la fel.

Wendy avea doi frați mai mici, John și Michael. Și ei creșteau.

Doamna Darling stătea acasă cu copiii, în timp ce domnul Darling lucra la bursă. Dar bursa nu lucra întotdeauna pentru el, așa că

familia trebuia să strângă cureaua și să facă economii.

Aveau și ei o dădacă, desigur, pentru că toate familiile din jur aveau, iar domnul Darling ținea foarte mult să fie în pas cu vecinii. Dar familia Darling era săracă, așa că dădaca lor era, de fapt, un uriaș câine Newfoundland, pe care îl botezaseră Nana.

Nana era o dădacă interesantă, ca să spunem așa. Se arăta neîncrezătoare față de toate preocupările astea la modă privind microbii. Dacă ar fi fost după ea, și-ar fi lins câteodată copilașii imediat după ce și-a lins laba. Domnul Darling era destul de rușinat din pricina asta, așa că, uneori, se purta destul de rece cu ea. N-ar fi trebuit. Pentru că Nana era cu adevărat o comoară. Când copiii mergeau la școală și ea îi vedea că pierd timpul și cască gura, îi împingea imediat cu capul ei mare, să-și vadă de drum. Nici măcar o dată n-a uitat echipamentul de fotbal al lui John și mai tot timpul ținea în gură o umbrelă, și nu vreun os, pentru

cazul în care ar fi plouat. Iar în Anglia chiar ploua des.

Una peste alta, familia Darling era o familie engleză normală și fericită. Asta, până să apară un băiat numit Peter Pan.

Doamna Darling nici măcar n-auzise de Peter Pan, până într-o bună zi, când tocmai făcea ordine în mintea copiilor ei. Majoritatea mamelor grijulii fac asta în timp ce le dorm copiii – ca și cum mințile ar fi niște sertare, iar amintirile copiilor, lenjerie și șosete pe care trebuie să le împătorești și să le rânduiești frumos.

O, cum își încrețea fruntea cu mirare doamna Darling câteodată, când descoperea ce lucruri drăguțe au copiii ei în cap, și se întreba unde Dumnezeu le-or fi găsit. Lucrurile acestea ea le netezea frumos și le așeza pe pat, astfel încât copiii să dea de ele neapărat a doua zi. Alteori însă, găsea lucruri urâte în căpșorul adormit al copiilor. Pe acestea le scutura repede și le ascundea, așa cum ai împinge ceva sub pat.

Mintea copiilor e un loc curios. Dacă cineva ar putea să-i facă o hartă, aceasta ar fi plină de zigzaguri și linii șerpuitoare. Iar toate aceste zigzaguri și curbe ar putea duce către Țara de Nicăieri.

Te întrebi ce este Țara de Nicăieri? E o insulă fermecată care se află în mintea oricărui copil. E un loc în care copiii hoinăresc mai ales în imaginația lor, asta dacă, bineînțeles, n-au cumva invitație sau vreun ghid foarte special.

Țara de Nicăieri e ușor diferită de la copil la copil. Unele sunt colorate, altele sunt în alb și negru. Unele au recifuri zimțate de corali și resturi de corăbii eșuate, peșteri singuratice și colibe micuțe pe mal. În altele sunt băbuțe coșate, țestoase care depun ouă sau piticuți cărorora le place să coasă. În altele se găsesc chiar și primele zile înspăimântătoare de școală, efortul de a nu râde în biserică, extemporale la gramatică pentru care nu erai pregătit, bani de la Zâna Măseluță și *pudding* de ciocolată.